

Nešpromne hutschoby se namakachu teke mjasu
naschymi burjami. Dyž jaden bu niži pschimety a
dejascho šwojo šeno abo štomu dasch, ga taknu: „So,
moje kněža, ja bydlim tam a tam, holscho šebe jano!“
Ale to běšcho dgańe, won hukasa jim k šušedoju, kenz
hyschczi nězo běšcho sachowak. — Teke šměšchne schtuzki
se stanuchu. Stary Napoleon (tak bu won poměńony,
dokulž 1813 pla Lipska jo šobu bit, howak pak se
pišascho „Bechtel“), ten mějascho matu kšchamarńu a
hyschczi kasej, zuřor a schake druge. To schyřno škla-
žešcho won ředńe do postole, myschynu se škotami šebe
ša nadra a tak lagnu se na ten podomk; jogo starka
k ņomu. Ako něto wojaki se nutsch walichu a sche
kashchczi prosne namakachu, wolachu woni: „Hola,
starci, stawaj a daj nam k jězi!“ Won pak chejšascho:
„Och, lube kněža, ja šom chromy juž wot Lipskańskeje
bitwy how, ja ņamgu stawasch! A wona žalosczischo:
„Moje kněžki, mej šmej tak chorej, až nama možno
ńejo, se poswignusch!“ Te wojaki pak wolachu: „Hola,
wen š postole, wej se nameratej a nejstej chorej.“ A
pschistym popadnuchu woni plachtu ša wšchyřne rogi
a schegnuchu jeju š postole wen. Tosch chopi se kasej
šypotasch a zuřor pschiže předk, a pschi tom hobraschańu
hušypnuchu se tomu starķemu te škota, až se po jšchpe
bulachu. Wojaki se chachachu a šapachu, a we krotķem
běšcho kasej pschejž a zuřor se minuť a škota hulescheli,
až nicht ņewě, žo šu wostali.
